

Вірші за підписом Олександр Дамаскин (Дамаскін)

Вечір

Весіннє небо сіросиве клоччя  
Із вітром у мережку запліта...  
І чую я із нетрів спів пророчий,  
Що там, у нетрях, темрява зроста.

Вона пливе на вицвілих зірницях,  
І холодком вечірнім обійма.  
Берези йдуть, красуні білолиці,  
У запахущий і п'янкий туман.

І він іде – всевладний синій вечір,  
Щоб на дорозі вовком залягти.  
Щоб посвист вдаль послати молодечий,  
І потім нишком по дворах пройти.

В туман хатки край лісу зодягнути,  
І утекти у гущу через сад...  
І стихне все... І гомону не чути,  
І тільки зорі, наче виноград.

У золоті позаплітались грона  
І манять землю крізь серпанок хмар...  
Летять вітри на зоряні перони,  
І семафором їм – Волосожар!

Ровесникам

Хай буде день один, як відблиск неба синій,  
Щоб нам, ровесникам, піти черев мости,  
Які показують дороги у долині,  
Куди за юністю, за радістю піти...

Промчить травневий кінь, ударить в діл копитом,  
Чи вдягнеться в багрець пахучий листопад, —  
Ми будем жити так, щоб не дарма прожити,  
Бо ж корабель життя не вернеться назад.

І що нам мілина, чи риф, чи грізні бурі,  
Ачей же допливем. Гей, уперед стерно!  
Хай хтось за борт впаде до всіх чортів і фурій,  
Аби лиш доплисти, а далі – все одно.

На острові впадуть, як постарілі птиці,  
Підламлені життям ровесники мої,  
І буде знать орел, що їх серця із криці,  
Не виклює орел очей орлиних їм.

Ходімо ж в день оцей, що наче відблиск синій  
І клечіні нарвем, зробивши всім вінки...  
Бо, може, тільки так і пощастить людині  
Дістати для життя не роки, а віки.

Врятовані з Віфлеєму  
Воно не знало, де зосталась мати, —  
Чи у степу, чи там, де бій гримів —  
Таке мале, біляве і кирпате.  
Хлоп'я із краю тисячі громів.

Там рвались бомби – він сміявся радо.  
Ходила смерть – він грався у квача,  
Дитинство, пройняте свинцевим градом,  
На щастя, смерти ще не поміча...

Ми підійшли – всміхнулись тепло очи,  
Примерхлі трохи в тисячі громів; —

І той, хто смерти розуміть не хоче,  
Дитячим серцем друзів зрозумів...

#### Прелюдія

Десь сонно ходять громовиці  
Над теплим морем чорних піль...  
А від небесної правиці  
На серці біль... щасливий біль.

Грози відгомін в серці юнім  
Готичним стилем блискавиць,  
І я у грізному буруні  
Шукаю райдуг і жар-птиць.

І ось схилилася із неба  
Веселка райдужним крилом...  
Щасливий я, бо що ще треба  
Щоб серце радістю цвіло?

Цвітять, серця! У громовиці  
Шукайте сили і снаги...  
Щоб нас веселки і жар-птиці  
Вели в рожеві береги.

#### Зимовий вечір

У поле глянеш од порога  
І в серці музика росте:  
Пливе зоря золоторога  
Небесним морем в синій степ...

А там сніги небесну рану  
Тамують свіжістю і сном...  
Зоря згубила шаль рум'яну  
На стежку під моїм вікном.

І в фіалковому просторі,  
Де вітер лагідно шумить,  
Хтось засвітив свічада-зорі,  
Сипнувши щедро їх в блакить.

А явори, від вітру п'яні,  
Поснули всі блакитним сном,  
Зоря згубила шаль рум'яну  
На стежку під моїм вікном.

Балада про плуг  
Він у землі лежав здавна,  
Урослий в надра лук,  
Він ждав когось, когось він звав,  
Цей заржавілий плуг...  
І вітер брязкіт ніс кругом:  
"Де мій одвічний плуг?"

Пройшли літа, пройшли вітри  
Блакитним туманом...  
То ж скільки він в землі лежав?  
Ніхто не знав... Давно...  
І кров людську з боїв в степу  
Він пив, немов вино.

І більше, дужче все ржавів  
І в землю западав...  
Пройшла від тирсою степів  
Війни важко хода.  
А плуг лежав в масній землі,  
А плуг людини ждав...

Вона прийшла, прийшла з степів,  
Із чорної землі...

Прийшла весна, а навесні  
Летіли журавлі.  
До плуга руки простяглись,  
- Не руки - мозолі.

І плуг пішов углиб навскіс,  
У чорнозем, в тепло...  
І плуг людині показав,  
Де щастя джерело:  
У глибині, у теплоті  
Зернятко проросло...

Дві квітки  
Усе раділо там. Шляхи і перелоги  
Нектар ранкових рос у захваті пили.  
І тільки у степу, в пилюці край дороги,  
Забуті усіма, волошка дві цвіли...

Не бачив їх ніхто. Покриті пилюгою,  
Журилися вони під чобітьми людей,  
Лиш вітер уночі болючі рани гоїв  
І лагідно тулив до люблячих грудей.

Ударив грім. Пройшли грози громохкі коні,  
Дощі обмили степ і жито на горбі...  
А ранком у степу на радісному лоні  
Всміхнулись до людей дві квітки голубі.

І сором тих узяв, що, мимо часто йдучи,  
Не бачили квіток. Була в тому печаль,  
Іронія сумна і біль життя пекучий:  
Цвітучого в тіні ніхто не поміча...

Земля моя...

Широка даль, широкий степ! —  
Він зве мене, як синя казка,  
І в серці радістю росте  
До всього радісного ласка.

Припасти б ніжно до землі  
І чути, як росте стеблина,  
Як в небі линуть журавлі,  
І чути клекіт журавлиний...

Почути б радісні пісні  
Ніким нечуваних мелодій, —  
І у п'янкім тривожнім сні  
Заснуть з землею в теплій згоді.

Щоб снились сни, як синя даль,  
Любови сплетені узорі...  
Земля моя, краса, о, дай  
Почути те, що ти говориш!

Смерть

Уздрів я череп під ногами  
З пробитим кулею чолом...  
Зернятко, внесене вітрами,  
Тюльпаном в скронях проросло.

І череп той, мов пишна ваза  
На імператорських столах...  
Так. Смерть взяла когось і зразу  
Новим життям вже зацвіла.

Троянда

Вона росла тут людям на вподобу,

Троянда пишна, нерозквітла ще...  
Перенесла якусь тяжку хворобу  
І ожила, пробуджена дощем.

І нагадала квітка Україну,  
Як милу дівчину дитячих літ, —  
Минеться слабість, хворість вся загине,  
І забує невмирущий цвіт.

Дороги  
Гримлять шляхи, здригаються дороги  
Під тягарем окованих коліс...  
О, скільки кожен болю і тривоги  
Цими шляхами в молодість проніс.

Гримлять шляхи старого Ганнібала  
Луною бронзи, міді й чавуну...  
О, скільки тут промчало коней чвалом,  
Пронісши в смерть оту дзвінку луну...

Пливуть шляхи. Ідуть шляхами люди,  
Гарматні жерла чорну смерть несуть...  
Та все ж без цього й радості не буде,  
Бо тільки в грозах до веселки путь.

"Ввижаються давні походи..."  
Ввижаються давні походи  
В степах африканських пустель...  
Самум насувається з сходу,  
В оазу тікає газель.

За обрієм шум каравана,  
В кістках караванні путі.

На обрії Fata Morgana  
Легенди спліта золоті.

Тих років піщану віхолу  
За обрій відвіз караван...  
І танки на Тобрук і Соллум  
Помчали, немов ураган.

Тікає струнка антилопа, —  
Завихрює вітер піски...  
І Роммель за Нову Європу  
Веде непоборні полки.

Німецькі ідуть легіони  
Єдиним поривом сердець.  
Колони, гармати, колони...  
Англійці тікають з фортець.

Розжарені ходять світанки  
І голос левиний луна.  
Ідуть караванами танки,  
Легенди герой почина.

Лубні  
Вступ

Де навесні сивіють віти  
Акацій білих у гаю,  
Я пісню кидаю свою  
Між запашні, п'янкучі квіти.  
А вітер ніжний приліта,  
І пісня маком зацвіта;  
Про Рідний Край, кохані ниви,  
І кислі присмаки кислиць...



А місяць повний і щасливий  
Пливе між вицвілих зірниць.  
Легенди творяться таємні  
Серед сопілок солов'їв.  
Я тут зростав, співав, любив  
У ночі, запашні і темні.  
І сестрою мені була  
Блакитна, лагідна Сула.

2

### Наливайків брід

Лубні мої, моя колиска!  
Легенд загублена луна...  
З-за хмари кібець вирина  
Над давнім полем бойовиська.  
І там, де брязкали мечі,  
На власній ниві орачі  
За плугом йдуть, і сонця промінь  
На рало падає сріблом.  
Я тут, неначе в ріднім домі  
Над цим оспіваним руслом.  
Де під вербою хвилі сині  
Несуть дитячих років слід, —  
То славний Наливайків брід  
Попід горою, у долині.  
Верба схилила довгі віти,  
Як свідок щастя і розлук...  
Поета зве пісні творити  
Якоїсь пташки ніжний звук...  
Тут Наливайко в ніч киплячу?  
Топив із золотом бочки,  
А я свою любов дитячу  
Згубив над спокоєм ріки...

У моїй стороні

Упаде ясний світанок  
Десь у далину...  
Двійко гарних подолянок  
Йдуть по дивину.

Босоніж ідуть у росах.  
Ззаду срібний слід.  
Янтарем горить на косах  
Світанковий світ.

А в садах – вишні червоні  
Жаром миготять.  
А у стайнях – власні коні  
Сіном хрумкотять...

На покосах дзвонять коси, —  
Косять косарі...  
В дружній праці луг голосить  
З ранньої зорі.

Це – удень. А прийде вечір  
Синій і легкий, —  
У садках заводять речі,  
Пісню парубки.

Зашумить село піснями  
Не село – розмай.  
"Хто веселий – той із нами  
Танок починай!"

Зійде зірка вечорова,  
Місяць засія, —  
Україна грає нова,  
В радощах буя.

"Нащо співать про тугу серця..."  
Нащо співать про тугу серця, —  
Співали досить про любов...  
Хай краще у музичнім скерцо  
Зросте симфонія будов.

Любов у мріях не шукати,  
Бо не знайти її. У світ,  
У працю вийду я із хати  
І землякам пішлю привіт.

І праця буде нам, як пісня,  
Як джерело, як рідний степ...  
Зоря у небі зійде пізня  
І край оновлений вроссте.

І, може, як останній камінь  
Я покладу в одній з будов,  
Дівчина в теплими очами  
Мені щось скаже про любов.

Черемха  
Цвіте черемха ніжно-білим шумом,  
На землю ронить білі пелюстки...  
О, не дивися, не дивися з сумом,  
Журитися і плакати покинь.

Поглянь і пісню заспівай про весну,  
(Мотив дзвінкий візьми у журавлів),

Як завітчалось квітами чудесно  
Сумирне лоно тихої землі...

Як з неба ллються срібно-тонні звуки,  
Як вечір курить ладаном верби...  
О, поклади мені на плечі руки  
І дай в очах втопитись голубих!

Співай, співай же радісно і дзвінко,  
Щоб заспівала далеч голуба...  
Ах... Я забув... Ти в мене – українка, —  
У тебе в серці вічная журба!..

Не криюсь...  
Не криюсь: часом хочеться забути  
Тривожні дні і відгук громовиць, —  
Тоді б мені в пахуче лоно рути,  
В тепло землі упасти горілиць.

Щоб все було: далекий млин, лелеки,  
Вітрів дитячих міти і казки...  
Та то лиш мить! Вона така далека,  
А гін життя так боляче близький.

Ні! хай гримить! Не двічі і не тричі;  
Хай нам іти під смертоносний град, —  
Коли людині гляне смерть у вічі,  
Тоді життя прекрасніше в стократ.